

Arrest

nr. 77 734 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DONNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 december 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt

verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 januari 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2008 werd ingediend door:

M. B., Q. (R.R.: 000

Nationaliteit: Kameroen

geboren te K. op 23.11.1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.12.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur komt in het medisch verslag van 18.11.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) tot het besluit dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor betrokkene haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, met name Kameroen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

We merken verder op dat betrokkene na 2008 onze dienst geen aanvullende medische informatie meer heeft bezorgd.

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie voetnoten) Het beleid van de overheid stelt dat de nodige aandacht en steun moet worden verleend aan personen met de aandoening waaraan betrokkene lijdt. Er zijn in Kameroen verschillende gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen waar betrokkene terecht kan voor de behandeling van haar aandoening.¹

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

1. Caritas international, Country sheet Cameroun, january 2010, 69p., <http://www.reintegrationcaritas.be/nllpublications/country-sheets.html>

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen- het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De aanvraag conform artikel 9bis wordt binnen afzienbare tijd behandeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt:

"Uit de informatie waarover DVZ beschikt (zie voetnoten) Het beleid van de overheid stelt dat de nodige aandacht en steun moet worden verleend aan personen met de aandoening waaraan betrokkene lijdt.

Deze zinsnede is volstrekt onleesbaar.

Dat daarnaast verwezen wordt naar enkele webpagina's die echter bij controle door verzoekster geen van allen blijken te werken.

Dat verder de beweerdelijke informatie waarop verweerder zich baseert dateert van bijna een jaar voor de datum van de bestreden beslissing.

Het is duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is want in een onbegrijpelijke taal opgesteld: sommige zinnen zijn onvolledig; anderen totaal onbegrijpelijk.

Terwijl overeenkomstig artt. 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 iedere bestuurshandeling duidelijk en afdoende moet gemotiveerd worden.

Dat in casu enkel kan besloten worden tot afwezigheid van een deugdelijke en duidelijke motivering.

Dat tenslotte de bestreden beslissing inherent tegenstrijdig gemotiveerd is nu in het advies van dr. V.D.(arts-adviseur) weerhouden wordt: "vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling mogelijk is in Kameroen", daar waar in de bestreden beslissing zelf geconcludeerd wordt dat derhalve niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. "

Dat de ganse redenering van verweerder staat of valt met het antwoord op de vraag of verzoekster fysisch én psychisch in staat is om naar Kameroen te reizen.

Dat het schoentje hier knelt in de bestreden beslissing nu men "vergeten" is dit te onderzoeken.

Dat men heeft nagelaten om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Dat aldus voornoemde artikelen geschonden worden.

Dat in het attest dd. 30.06.2008 vanwege dr. D. duidelijk besloten wordt dat verzoekster niet kan reizen:

Ondergetekende adviseert samenvattend, om onderzochte op gronde van medische redenen niet te laten terugkeren naar haar land van herkomst.

Uit eerdere rechtspraak van de RVV blijkt dat DVZ in dat geval voldoende moet motiveren waarom terugkeer toch mogelijk is :

[Uit het medisch attest blijkt dat de aanvrager niet kan reizen. De DVZ moet voldoende motiveren waarom terugkeer aldus hen mogelijk is. RvV 1.765,17 september 2007)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat op grond van het verslag van de arts-adviseur blijkt dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor betrokkene haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Kameroen. Ook wat de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen betreft, blijkt uit informatie waarover verweerder beschikt dat er verschillende gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen zijn waar betrokkene terecht kan voor behandeling van de aandoening. Betrokkene kan zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing verzoekster in staat wordt gesteld te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster verwijst naar de “onleesbare” zin in de bestreden beslissing, kan zij worden gevolgd. Evenwel uit het geheel van deze paragraaf blijkt duidelijk dat naar informatie wordt verwezen waarover verweerder beschikt en waaruit blijkt dat in Kameroen verschillende gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen aanwezig zijn waar verzoekster terecht kan voor de behandeling van haar aandoening.

Waar verzoekster stelt dat de webpagina’s waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet “werken” kan zij eveneens worden gevolgd. Anderzijds is het rapport “Country Sheet Cameroen” integraal toegevoegd aan de stukken van het administratief dossier waardoor zij, na verzoek tot inzage van haar dossier, wel degelijk kennis kon nemen van dit rapport. Waar verzoekster betoogt dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd, dateert van bijna een jaar voor de datum van de bestreden beslissing, maakt zij met dit betoog niet aannemelijk dat de informatie niet meer correct is of ‘gedateerd’ is. Zij weerlegt met haar grief aldus niet dat volgens deze informatie gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen aanwezig zijn in Kameroen door louter te verwijzen naar de datum van deze informatie.

Verzoekster meent dat er een tegenstrijdigheid is in de beslissing waar enerzijds wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur die concludeert dat de aandoening een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld en anderzijds in de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Verzoekster gaat bij het citeren van het besluit in de bestreden beslissing voorbij aan het woordje “of” en het tweede deel van de alinea, dat *in casu* van toepassing is. Verweerder wijst in de nota met opmerkingen op de letterlijke overname van de bepaling in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet als conclusie in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing dient in zijn geheel te worden gelezen en uit het geheel van de motieven blijkt dat weldegelijk de tweede alinea wordt bedoeld.

Waar verzoekster betoogt dat haar arts Dr. D. besluit dat zij “niet kan reizen” kan zij niet worden gevolgd. Haar arts adviseerde “om onderzochte op grond van medische redenen niet te laten terugkeren naar haar land van herkomst”. Nergens in de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd, blijkt dat zij “niet kan reizen”. Wat het advies betreft dat verzoekster niet mag terugkeren

naar haar land van herkomst heeft verweerder om een advies gevraagd aan de arts-adviseur. In het verslag van 18 november 2011 onderzoekt de arts-adviseur de behandelingsmogelijkheden van haar aandoening in Kameroen waarvan hij niet ontkent dat de ziekte een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld. Verwijzend naar verschillende rapporten stelt de arts-adviseur vast dat in Kameroen opvolging door een algemeen arts mogelijk is alsook door een psycholoog, een psychiater. De aandoening verhindert betrokkene niet om te reizen en zij heeft geen nood aan mantelzorg. De arts-adviseur concludeert op niet kennelijk onredelijke wijze dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekster weerlegt deze conclusie niet door opnieuw te verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door haar arts Dr. D.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest nr. 1765 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toont zij niet aan dat haar situatie gelijkaardig is als deze in voormeld arrest. Het voormeld arrest betreft een nietigverklaring van een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt vernietigd omdat verweerder geen rekening hield met aanvullende stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij gedurende zes maanden niet kan reizen en stelt dat *“De bestreden beslissing is niet behoorlijk gemotiveerd nu de redenen niet worden aangegeven waarom het feit dat één van de verzoekers, gezien zijn gezondheidstoestand, niet kan reizen geen buitengewone omstandigheid vormt die zou toelaten dat de machtiging tot voorlopig verblijf wordt aangevraagd in België (R.v.St., nr. 109.521, 24 juli 2002).”* In casu werd geen aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen ingediend en blijkt niet dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met aanvullende stukken waaruit zou blijken dat betrokkene niet kan reizen.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van art. 3 E.V.R.M.

Dat in de bestreden beslissing wordt aangenomen dat verzoekster zonder enig probleem zou kunnen reizen.

Dat dit echter nergens uit blijkt, wel integendeel.

Dat bij verzoekster een bijzonder ernstige pathologie werd vastgesteld door dr. D. dewelke uitvoerig werd becommentarieerd in een lijvig verslag van 9 bladzijden.

Dat hieruit duidelijk naar voren kwam dat de oorzaak van de pathologie in hoofde van verzoekster verbonden was met een eventuele terugkeer naar Kameroen.

Dat het dan ook niet opgaat - zoals wordt voorgehouden in de bestreden beslissing - om eenvoudigweg naar voren te schuiven dat er in Kameroen de nodige verzorgingsmogelijkheden zouden zijn.

Dat zulks overigens niet afdoende wordt aangetoond door verweerder nu er enerzijds gewag gemaakt wordt van informatie die meer dan een jaar oud is op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en anderzijds melding gemaakt wordt van webpagina's waarvan geen enkele bij controle blijkt te werken.

Dat het op die basis terugsturen van verzoekster naar Kameroen voor haar een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

Dat immers uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster op dit moment fysisch en psychisch in de mogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst, Kameroen.

Dat zulks in eerste instantie had dienen onderzocht te worden door verweerder alvorens te verifiëren of er überhaupt wel behandelingsmogelijkheden voor verzoekster in haar thuisland waren.

Dat - nu deze informatie niet voorligt en dit door toedoen van verweerder - art. 3 EVRM geschonden wordt.

Dat het middel dan ook ernstig is.”

2.4 Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door aan te nemen dat zij zonder problemen zou kunnen reizen en door *“eenvoudigweg naar voren te schuiven dat er in Kameroen de nodige verzorgingsmogelijkheden zouden zijn”*. In voorliggende zaak heeft verweerder geverifieerd of verzoekster kon reizen en vastgesteld dat de medische zorgen die zij nodig heeft in het land waarheen zij zich dient te begeven, met name Kameroen, beschikbaar en toegankelijk zijn. Waar verzoekster betoogt dat verweerder niet afdoende motiveert door te verwijzen naar informatie die meer dan één jaar oud is en verwijst naar wegpagina's die niet blijken te werken, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Het feit dat verzoekster niet tot een verblijf in België wordt gemachtigd, heeft dan ook niet tot gevolg dat haar recht op leven wordt miskend of dat zij onderworpen wordt aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekster kan haar betoog niet beperken door de loutere bewering dat zij *“op dit moment fysisch en psychisch”* niet in staat is om terug te keren naar haar land van herkomst zonder dit *in concreto* aan te tonen. In de mate verzoekster verwijst naar de medische verslagen ingediend bij haar aanvraag betwist zij niet dat deze werd beoordeeld door de arts-adviseur. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de arts-adviseur op redelijke wijze vaststelt dat vanuit medisch standpunt de aandoening, hoewel deze als een aandoening kan beschouwd worden die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kameroen waardoor vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De motieven die de bestreden beslissing schragen, en meer specifiek het motief dat de behandeling en opvolging van verzoeksters aandoening mogelijk en toegankelijk zijn in Kameroen, wordt door verzoekster niet aannemelijk weerlegd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN